

Sygn. akt VII AGa 729/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy i Własności Intelektualnej w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Maciej Dobrzyński

Sędziowie: Jolanta de Heij-Kaplińska

Marcin Kołakowski

Protokolant: protokolant Anna Boreczek

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. akt XVII AmE 173/17

1. oddala apelację,

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Jolanta de Heij-Kaplińska Maciej Dobrzyński Marcin Kołakowski

VII AGa 729/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 stycznia 2017 r., nr (...) (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej jako Prezes URE lub pozwany) na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.; dalej jako Prawo energetyczne lub pr. en.) w zw. z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r. Nr 133, poz. 924; dalej jako dalej jako rozporządzenie RM z dnia 23 lipca 2007 r.) oraz na podstawie art. 104 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu w dniu 28 czerwca 2016 r. na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy Prawo energetyczne, postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. (dalej jako Spółka lub powód), kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r. orzekł, że (...) sp. z o.o. z

siedzibą w G. w dniach 10-11 sierpnia 2016 r. w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego w G. przy ul. (...), naruszyła obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a tej ustawy (pkt 1) oraz za działanie wymienione w pkt 1 wymierzył Spółce karę pieniężną w kwocie 20 229 zł (pkt 2).

Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie, zaskarżając ją w całości. Wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji całości i umorzenie postępowania prowadzonego przez Prezesa URE przeciwko Spółce, ewentualnie - na wypadek nieuwzględnienia powyższego wniosku - o uchylenie pkt 2 zaskarżonej decyzji, względnie o jego zmianę poprzez odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, ewentualnie - na wypadek nieuwzględnienia ww. wniosków - o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie wysokości kary pieniężnej. Wniósł ponadto o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1/ art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en. w zw. z art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. poprzez błędną wykładnię i nałożenie kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en., pomimo że w przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek uzasadniających zastosowanie tego przepisu, ponieważ sankcja określona tym przepisem nie może zostać zastosowana w przypadku naruszenia ograniczeń wprowadzanych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en.,

2/ art. 11d ust. 3 pr. en. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż przepis ten stanowił podstawę nałożenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, podczas gdy przepis ten może być stosowany wyłącznie w przypadku zagrożeń będących następstwem wprowadzenia stanu nadzwyczajnego, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca,

3/ art. 56 ust. 6a pr. en. poprzez jego wadliwą interpretację i zastosowanie, tj. nieodstąpienie od wymierzenia kary, mimo iż okoliczności sprawy uzasadniały takie odstąpienie,

4/ ustawy Prawo energetyczne poprzez nałożenie kary w nadmiernej wysokości.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 sierpnia 2017 r. pozwany wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie (pkt I) oraz zasądził od (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach prawnych:

W dniu 30 grudnia 2011 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w R. umowę kompleksową sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji, na mocy której energia elektryczna miała być dostarczana do obiektu Spółki zlokalizowanego w G. przy ul. (...). Moc przyłączeniową ustalono na 1000 kW, a moc umowną na 550 kW. Moc bezpieczną ustalono na 50 kW. Według § 4 ust. 2 Załącznika A (Warunki świadczenia usług kompleksowych) do ww. umowy, odbiorca zobowiązany jest do dostosowania się do ograniczeń wprowadzonych zgodnie z aktami wykonawczymi do ustawy Prawo energetyczne. Zawiadomienie o wprowadzeniu planu ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej dla obszaru działania (...) S.A. Oddział Ł.-Miasto jako operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego obowiązującego w okresie od 1 września do 31 sierpnia 2015 r. zostało przekazane powodowi pismem z 15 października 2014 r., znak (...). Do wskazanego planu ograniczeń poboru mocy powód nie zgłosił żadnych uwag.

(...) S.A. z siedzibą w K. ((...) S.A.), pełniące funkcję Operatora Systemu Przesyłowego (dalej jako (...)), w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości określonych w Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Przesyłowych (IRiESP), spowodowanych m.in. sytuacją pogodową i hydrologiczną

(wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach) oraz wynikającego z niej ograniczenia w pracy części elektrowni, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu art. 3 pkt 16d pr. En. i wprowadziły - na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. - od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r. ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które obowiązywały do godz. 24:00 dnia 11 sierpnia 2015 r. Dnia 10 sierpnia 2015 r., (...) S.A. działając w oparciu o art. 11c ust. 3 pr. en., zgłosiły konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 pr. en., tj. w drodze rozporządzenia Rady Ministrów, przewidującego na czas oznaczony, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i ciepła. Rada Ministrów 11 sierpnia 2015 r. wydała rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które przewidywało te ograniczenia w okresie od 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00 na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla odbiorców energii elektrycznej o mocy umownej powyżej 300 kW.

Spółka (...) nie dostosowała się do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w obiekcie zlokalizowanym w G. przy ul. (...). Wartość przekroczenia przez odbiorcę dopuszczalnego poboru mocy (MW w godzinie) wyniosła w dniu 10 sierpnia 2015 r. łącznie 4,746 (MW w godzinie) i w dniu 11 sierpnia 2015 r. łącznie 1,997 (MW w godzinie). Przekroczenie przez powoda dopuszczalnego poboru mocy we wskazanych dniach wyniosło łącznie 6,743 MW w godzinie.

W roku 2015 Spółka osiągnęła łączny przychód w wysokości 114 555 994,41 zł.

Powód prowadzi działalność w zakresie handlu surowcem mięsnym chłodzonym i mrożonym oraz usług w zakresie zamrażania i przechowywania surowca mięsnego. Ze względu na normy regulujące bezpieczeństwo proces mrożenia żywności jest poddany restrykcyjnym wymogom w zakresie reżimu temperaturowego oraz czasu na zamrożenie mięsa od momentu uboju. Naruszenie tych zasad na jakimkolwiek etapie dyskwalifikuje możliwość wykorzystania surowca mięsnego jako żywność i wiąże się z koniecznością jego utylizacji. Wystąpienie przekroczenia poboru energii w dniach od 10 do 11 sierpnia 2015 r. wynikało z faktu, że w chwili wprowadzenia ograniczenia w komorach szybkiego mrożenia spółki (...) znajdowało się ok. 70 ton świeżego mięsa i nie było możliwe przerwanie procesu jego zamrażania. Ponadto część dostaw surowca mięsnego była już wówczas w drodze do powoda i przesunięcie terminu na anulowanie dostaw nie było możliwe z uwagi na przepisy dotyczące bezpieczeństwa żywności i żywienia. Łączna ilość zamrożonego surowca mięsnego w chłodniach Spółki wynosiła wówczas ok. 10 000 ton.

Sąd I instancji wskazał, że opisany powyżej stan faktyczny ustalił w oparciu o dowody zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, jak i w oparciu o twierdzenia stron oraz fakty powszechnie znane. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebrany w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazał, że w myśl art. 11 pr. en. w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej (art. 11 ust. 1 pkt 4 pr. en.). Ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej polegają na ograniczeniu maksymalnego poboru mocy elektrycznej oraz dobowego poboru energii elektrycznej (art. 11 ust. 3 pkt 1). Ograniczenia te (określone m.in. w ust. 3) podlegają kontroli w zakresie przestrzegania ich stosowania (art. 11 ust. 4). Organem uprawnionym do kontroli stosowania ograniczeń w odniesieniu do dostarczanej sieciami energii elektrycznej jest Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (art. 11 ust. 5). Stosownie do treści art. 11 ust. 7 pr. en. Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić na czas oznaczony, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, w przypadku wystąpienia zagrożeń, m.in. bezpieczeństwa dostaw energii. W myśl art. 11c ust. 2 pr. en., w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego: 1) podejmuje we współpracy z użytkownikami systemu elektroenergetycznego, w tym z odbiorcami energii elektrycznej, wszelkie możliwe działania przy wykorzystaniu dostępnych środków mających na celu usunięcie tego zagrożenia i zapobieżenie jego negatywnym skutkom; 2) może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części do czasu wejścia

w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godz. Operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego niezwłocznie powiadamia ministra właściwego do spraw gospodarki oraz Prezesa URE o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłasza konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 (art. 11c ust. 3 pr. en.). Zgodnie z art. 11d ust. 1 pr. en., w sytuacji wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w następstwie zdarzeń, o których mowa w art. 11c ust. 1, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego podejmuje w szczególności następujące działania: 1) wydaje wytwórcy polecenia uruchomienia, odstawienia, zmiany obciążenia lub odłączenia od sieci jednostki wytwórczej centralnie dysponowanej; 2) dokonuje zakupów interwencyjnych mocy lub energii elektrycznej; 3) wydaje właściwemu operatorowi systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego polecenia uruchomienia, odstawienia, zmiany obciążenia lub odłączenia od sieci jednostki wytwórczej przyłączonej do sieci dystrybucyjnej na obszarze jego działania, która nie jest jednostką wytwórczą centralnie dysponowaną; 4) wydaje właściwemu operatorowi systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego polecenia zmniejszenia ilości pobieranej energii elektrycznej przez odbiorców końcowych przyłączonych do sieci dystrybucyjnej na obszarze jego działania lub przerwania zasilania niezbędnej liczby odbiorców końcowych przyłączonych do sieci dystrybucyjnej na tym obszarze; 5) po wyczerpaniu wszystkich możliwych działań zmierzających do pokrycia zapotrzebowania na energię elektryczną wydaje odbiorcom końcowym, przyłączonym bezpośrednio do sieci przesyłowej, polecenia zmniejszenia ilości pobieranej energii elektrycznej lub odłączenia od sieci urządzeń i instalacji należących do tych odbiorców, zgodnie z planem wprowadzania ograniczeń; 6) dokonuje zmniejszenia wielkości zdolności przesyłowych wymiany międzysystemowej. W okresie wykonywania działań, o których mowa wyżej, użytkownicy systemu, w tym odbiorcy energii elektrycznej, stosownie do treści art. 11d ust. 2 pr. en. są obowiązani stosować się do poleceń operatora systemu elektroenergetycznego, o ile wykonanie tych poleceń nie stwarza bezpośredniego zagrożenia życia lub zdrowia osób. W okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia (art. 11d ust. 3 pr. en.). Sąd I instancji wskazał, że zasadniczy dla rozstrzygnięcia sprawy jest również art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en., stanowiący podstawę odpowiedzialności powoda, w myśl którego karze pieniężnej podlega ten, kto nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3 pr. en. W oparciu o delegację ustawową, zawartą w art. 11 ust. 6 pr. en., wydane zostało 23 lipca 2007 r. przez Radę Ministrów rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła. Określone w nim zostały: sposoby wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, rodzaje odbiorców objętych ograniczeniami, zakresy planów wprowadzania ograniczeń oraz sposoby określania w nich wielkości tych ograniczeń a także sposoby podawania do publicznej wiadomości informacji o ograniczeniach.

Dokonując analizy opisanego stanu faktycznego w świetle powołanych norm prawnych, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów doszedł do przekonania, że nałożenie na powoda kary pieniężnej znajdowało uzasadnienie w treści art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en. Przepis ten odwołuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3 pr. en. Podstawą do wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej, o jakich mowa w sprawie niniejszej, był wprawdzie powołany w komunikacie art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en., i ten faktycznie nie jest sankcjonowany art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en., niemniej jednak podstawę prawną dla działań operatora podjętych w oparciu o art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. stanowił przepis art. 11d ust. 3 pr. en. Przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. ma charakter uszczegóławiający dla normy o ogólniejszym charakterze zawartej w treści art. 11d ust. 3 pr. en. Regulacja art. 11d ust. 3 stanowi bowiem zasadniczą podstawę prawną dla działań operatora podjętych w oparciu o przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. To w art. 11d ust. 3 pr. en. zostało wskazane, że w wypadku występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Jest to więc norma ogólna w stosunku do przepisu art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en., który jedynie precyzuje, w jakim ograniczonym zakresie operator może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W szczególności przepis ten wskazuje, że może to nastąpić

jedynie w odniesieniu do dostarczania i poboru energii i tylko do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godz.

Powyższe, w ocenie Sąd Okręgowy, prowadziło do wniosku, że podstawą działania (...) S.A. wprowadzającego ograniczenia w dniu 10 sierpnia 2015 r. był przepis art. 11d ust. 3 pr. en., a ten jest wprost sankcjonowany w art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en. Oczywiście było także, że art. 11 pr. en., który był z kolei podstawą wprowadzenia przez Radę Ministrów ograniczeń w poborze energii mocą rozporządzenia z dnia 11 sierpnia 2015 r., jest wprost sankcjonowany przez art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en.

Sąd I instancji zauważył, że przy tworzeniu regulacji dotyczących wprowadzenia przez operatorów ograniczeń w poborze energii elektrycznej doszło do naruszenia zasad techniki prawodawczej, w myśl których zasadniczo przepis uszczegółwiający powinien znaleźć się po przepisie natury bardziej ogólnej, co w sprawie niniejszej nie miało miejsca. Mogło to rodzić po stronie odbiorców wątpliwości interpretacyjne, które jednak można było wyeliminować poprzez wykładnię, dokonaną przy użyciu różnych metod. Zasadniczo, już dokonana powyżej wykładnia językowa art. 11c ust. 2 pkt 2 i art. 11d ust. 3 pr. en. wprost wskazywała na możliwość sankcjonowania przez art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en. zachowań odbiorców, którzy dopuścili się naruszenia ograniczeń w poborze energii wprowadzonych w oparciu o art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en., skoro, jak była o tym mowa wyżej, jest to uprawnienie dla operatora przewidziane w art. 11d ust. 3 pr. en. Jakkolwiek zakłada się pierwszeństwo wykładni językowej, to jednak powszechnie uznaje się za konieczne posiłkowanie się także subsydiarnie wykładnią systemową oraz wykładnią funkcjonalną. Odstępstwo jednak od jasnego i oczywistego sensu przepisu wynikającego wprost z jego treści, mogą uzasadniać jedynie szczególnie istotne i doniosłe racje prawne, społeczne, ekonomiczne lub moralne. Dopuszcza się również odstępstwa od wyniku zastosowania wykładni językowej, gdy wynik ten prowadzi do rażąco niesprawiedliwych lub irracjonalnych konsekwencji. Mając to na względzie, Sąd Okręgowy nie znalazł jednak żadnych argumentów, które pozwalałyby na zmianę rezultatów wykładni językowej art. 56 ust. 1 pkt 3a, art. 11c ust. 2 pkt 2 oraz art. 11d ust. 3 pr. en. Było wręcz przeciwnie, tj. wykładnia systemowa i celowościowa jedynie wzmacniały argumentację, że niezastosowanie się przez odbiorców do ograniczeń w poborze energii elektrycznej wprowadzonych przez (...) w oparciu o przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 11d ust. 3 pr. en. podlegało sankcji z w art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en. Sąd I instancji wskazał, że wyraźnym celem wszystkich analizowanych przepisów stanowiących podstawę do wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej jest unicestwienie zagrożeń dla systemu elektroenergetycznego, m.in. przed niekontrolowanymi awariami systemu z powodu jego przeciążenia i tym samym zapewnienie bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. Realizacja tego celu jest niezwykle istotna właśnie w aspekcie zagwarantowania bezpieczeństwa energetycznego kraju, dlatego ustawodawca dla zabezpieczenia jego realizacji wprowadził sankcje w postaci kar administracyjnych dla podmiotów, które nie stosują się do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii. Zatem, także ze względu na cel uregulowań należało przyjąć, że zamiarem regulacji, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en., było objęcie sankcją niestosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, a tym samym wymuszenie na adresatach normy, a więc także odbiorcach energii, wprowadzenia ograniczeń, dla których podstawę prawną stanowi nie tylko art. 11, ale i art. 11c ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 11d ust. 3 pr. en., skoro były one wprowadzane w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii. Interpretując powołane regulacje za pomocą reguł wykładni systemowej Sąd Okręgowy z kolei wskazał, że przepis w danym akcie prawnym nie jest umiejscowiony przypadkowo, lecz wynika to z racjonalnego działania prawodawcy. Z takiej wykładni może wynikać wniosek, że przepis ma mniejsze znaczenie ze względu na treść przepisu wyżej położonego. W art. 11c i art. 11d pr. en. doszło jednak do wadliwej z punktu widzenia techniki legislacyjnej regulacji wprowadzania ograniczeń w świadczonych usługach przesyłania i dystrybucji, poprzez umiejscowienie przepisu o mniejszym znaczeniu (art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en.), przed przepisem o charakterze nadrzędnym (art. 11d ust. 3 pr. en.), stanowiącym generalną kompetencję dla (...) do wprowadzenia ograniczeń w przesyłaniu i dystrybucji energii elektrycznej. Jednak ze względu na założenie spójności systemu prawa i jego logiczności, nie można było uznać, że brak wyraźnego odwołania się w normie sankcjonującej - art. 56 ust. 1 pkt 3a - do art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. świadczyło o woli ustawodawcy zwolnienia od sankcji niesubordynacji odbiorców, dla których podstawę dla wprowadzenia ograniczeń stanowił art. 11c ust. 2 pkt 2. W ocenie Sądu I instancji, to właśnie dążenie do spójnej wykładni musiało prowadzić do logicznego wniosku, że wystarczające jest wskazanie przez ustawodawcę sankcjonowanego art. 11c ust. 3 pr. en., skoro to on w istocie stanowi podstawę do wprowadzenia

ograniczeń w oparciu o art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. Nieracjonalne byłoby przyjęcie, że wprowadzenie znacznie dalej idących ograniczeń, dla których podstawę stanowi art. 11d ust. 3 pr. en. byłoby sankcjonowane w art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en., a wprowadzenie tych ograniczeń w znacznie mniejszym rozmiarze, bo odnoszącym się tylko do poboru prądu i to tylko na okres maksymalnie 72 godz., sankcjonowane już by nie było. Istotna dla wykładni art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en. jest także wykładnia logiczna art. 11 ust. 2 pkt 2 pr. en. odwołująca się do „argumentum a maiori ad minus” - „jeśli wolno więcej to tym bardziej wolno mniej”. Jeśli zatem art. 11d ust. 3 pr. en., do którego wprost odnosi się art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en., stwarza (...) uprawnienie do wprowadzenia ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji, nie wprowadzając w nim żadnych ograniczeń, m.in. czasowych, to przepis art. 11 ust. 2 pkt 2 pr. en. wprowadzający te ograniczenia czasowe (maksymalnie do 72 godz.) oraz rzeczowe (dostarczania i poboru energii), jest niewątpliwie przepisem szczególnym w stosunku do art. 11d ust. 3 pr. en., gdyż nie rodzi on sam w sobie uprawnień po stronie (...) do wprowadzenia takich ograniczeń, a jedynie ogranicza jego uprawnienia przyznane mu w przepisie art. 11d ust. 3 pr. en. Zatem operator systemu wprowadzając ograniczenia, o jakich mowa w art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en., działa zawsze także w oparciu o przepis art. 11d ust. 3 pr. en., gdyż to ten przepis stanowi źródło jego uprawnień do wprowadzenia ograniczeń w poborze prądu, nawet jeśli wprost przepis ten nie zostanie powołany w zarządzeniu o wprowadzeniu ograniczeń. Niedostosowanie się odbiorcy do każdego ograniczenia, dla którego podstawę stanowił przepis art. 11d ust. 3 pr. en., a więc także tych wprowadzonych z powołaniem się na regulację art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en., stanowi realne zagrożenie dla bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, gdyż tylko w takich sytuacjach ograniczenia mogą być wprowadzane. Istotne jest więc dla zagwarantowania tego bezpieczeństwa, aby istniały realne instrumenty prawne pozwalające na sankcjonowanie zachowań, które temu bezpieczeństwu zagrażają. Jeśli więc ustawodawca wprowadził w sytuacji nagłego zagrożenia możliwość, aby o bezpieczeństwo systemu energetycznego mógł zadbać (...) poprzez ograniczenie poboru energii, to konieczne jest właśnie z punktu widzenia tego bezpieczeństwa, aby istniała także możliwość sankcjonowania wprowadzonych ograniczeń. Jest szczególnie istotne, aby w stanach nagłych, w których organy państwa nie są jeszcze w stanie podjąć decyzji, istniała możliwość natychmiastowego podjęcia działań, które uchronią system elektroenergetyczny przed katastrofalną i rozległą awarią, powodującą nagły zanik napięcia w sieci elektroenergetycznej na znacznym obszarze kraju dla wszystkich odbiorców i urzędów (tzw. blackout). Dlatego tak ważne są regulacje ograniczające odbiorców, w szczególności uzasadnionych okolicznościach, w poborze energii elektrycznej ze względu na zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, ale muszą one mieć dla swej skuteczności i tym samym dla zapewnienia tego właśnie bezpieczeństwa, gwarancje przestrzegania tych ograniczeń. Tymi gwarantami są m.in. kary pieniężne, które są nakładane na podmioty nieprzestrzegające ograniczeń. Administracyjne kary pieniężne nie mają bowiem wyłącznie charakteru sankcji karnych, gdyż ich funkcja nie ogranicza się do represji za naruszenie nakazów bądź zakazów ustawowych, ale równie istotna jest ich funkcja prewencyjna i dyscyplinująca, motywująca adresatów norm sankcjonowanych do ich respektowania. Przedstawione argumenty przemawiały jednocześnie przeciwko wykładni zaproponowanej w niniejszej sprawie przez powoda. Brak powiązania uprawnienia (...) S.A. wynikającego z art. 11c ust. 2 pkt 2 z sankcją z art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en. czyniłby uprawnienia operatora pozbawionymi sensu i regulacja art. 11 ust. 2 pkt 2 pr. en. nie miałaby racji bytu.

Zdaniem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów możliwą podstawą prawną odpowiedzialności odbiorców za niedostosowanie się do ograniczeń wprowadzonych przez operatora systemu przesyłowego na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. może być również przepis art. 11c ust. 3 pr. en., do którego także odwołuje się art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en. Przepis ten stanowi, że operator systemu elektroenergetycznego powiadamia niezwłocznie ministra właściwego ds. gospodarki oraz Prezesa URE m.in. o podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. Jeśli więc przepis art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en. sankcjonuje niestosowanie się do ograniczeń w poborze energii wprowadzonych w oparciu o tę właśnie regulację art. 11c ust. 3 pr. en., to niewątpliwie można przyjąć, że ustawodawca w ten sposób sankcjonuje ograniczenia wprowadzone także na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. przez (...). Wprawdzie art. 11c ust. 3 pr. en. sam w sobie nie stanowi podstawy do wprowadzenia ograniczeń przez (...), ale wskazuje na ograniczenia już wprowadzone przez tego operatora („o podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia zagrożenia”), a tym samym możliwe jest powiązanie odpowiedzialności z art. 56 ust. 1 pkt 3a z ograniczeniami wprowadzonymi w oparciu o przepis art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en., do którego art. 11c ust. 3 pr. en. niewątpliwie się odnosi.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w ustalonym stanie faktycznym istniały podstawy prawne do zastosowania wobec powoda art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en., skoro niewątpliwe było, że powód nie zastosował się do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii.

Za nie znajdujące oparcia w przepisach prawa uznał Sąd I instancji twierdzenie powoda, że art. 11d ust. 3 pr. en. może być stosowany wyłącznie w przypadku zagrożeń będących następstwem wprowadzenia stanu nadzwyczajnego, co w sierpniu 2015 r. nie miało miejsca. Zgodnie z art. 11c ust. 1 pr. en. zagrożenie bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej może powstać w szczególności w następstwie: 1) działań wynikających z wprowadzenia stanu nadzwyczajnego; 2) katastrofy naturalnej albo bezpośredniego zagrożenia wystąpienia awarii technicznej w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 18 kwietnia 2002 r. o stanie klęski żywiołowej (Dz. U. z 2017 r., poz. 1897); 3) wprowadzenia embarga, blokady, ograniczenia lub braku dostaw paliw lub energii elektrycznej z innego kraju na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub zakłóceń w funkcjonowaniu systemów elektroenergetycznych połączonych z krajowym systemem elektroenergetycznym; 4) strajku lub niepokoju społecznego; 5) obniżenia dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, o których mowa w art. 9g ust. 4 pkt 9, lub braku możliwości ich wykorzystania. Po pierwsze, powyższy katalog zawiera również inne, niż wprowadzenie stanu nadzwyczajnego, możliwe przyczyny zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej uzasadniające wprowadzenie przez (...) ograniczeń w dostawie i poborze energii elektrycznej. Po drugie, zwrot „w szczególności” oznacza, iż powyższe wyliczenie ma charakter katalogu otwartego, tj. określa przykładowe, a nie wyłączne przyczyny zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej stanowiące podstawę do wprowadzenia przez (...) ograniczeń. Ze względu na powyższe, zarzut błędnej wykładni art. 11d ust. 3 pr. en. nie był zasadny.

Stosownie do treści art. 56 ust. 3 wysokość kary pieniężnej, o której mowa m.in. w art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en., nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie natomiast z art. 56 ust. 6 pr. en., ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Ponadto, według art. 56 ust. 6a pr. en. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Sąd Okręgowy wskazał, że w niniejszej sprawie, przy ocenie stopnia szkodliwości czynu powoda drugorzędne znaczenie miał rozmiar przekroczenia poboru mocy. W przekroczeniach poboru energii, o stopniu szkodliwości decyduje sam charakter czynu i jego znaczenie dla zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, a w konsekwencji dla bezpieczeństwa energetycznego kraju. Należy mieć na uwadze, że energia elektryczna jest niezbędna dla funkcjonowania wszystkich obszarów aktywności, zarówno państwa, jak i każdego z członków społeczeństwa i nietrudno sobie wyobrazić katastrofalne skutki niekontrolowanych blackoutów, spowodowanych przekroczeniami krytycznych wartości podstawowych parametrów technicznych pracy systemu elektroenergetycznego na znacznym obszarze kraju. Stąd eliminacja zagrożenia dla bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, do jakiego prowadzi skumulowanie przekroczeń mocy przez wielu odbiorców, jest tak konieczna. Przekroczenie dopuszczalnego poziomu poboru energii przez każdego z odbiorców jest wprawdzie często jedynie niewielkim elementem całkowitego przekroczenia, które w ostateczności może doprowadzić do przeciążenia systemu elektroenergetycznego i jego niekontrolowanych wyłączeń, niemniej w takich sytuacjach nie sposób określić, który z odbiorców dopełnił krytycznego przekroczenia. Dlatego, z punktu widzenia celu, jakiemu mają służyć ograniczenia w poborze mocy, należy przyjąć, że każde nawet niewielkie przekroczenie mocy nosi w sobie znaczny stopień szkodliwości. Tym samym w ocenie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w przypadku przekroczenia przez powoda poboru mocy, nie można było uznać, aby istniały podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary w oparciu o art. 56 ust. 6a pr. en., z uwagi na znikomy stopień szkodliwości.

Oceniając stopień zawinienia Spółki, który jest istotny dla wymiaru kary, Sąd I instancji podkreślił, że nie sposób było abstrahować od faktu, że powód podlegał ograniczeniom w poborze energii elektrycznej, przewidzianym dla niego indywidualnie w planie ograniczeń, który został mu przedstawiony i którego w momencie przedstawiania nie kwestionował, a który jednocześnie uwzględniał określoną i zaakceptowaną przez powoda moc bezpieczną dla

maksymalnego stopnia ograniczenia mocy. Zatem, niedostosowanie się do ograniczeń i niezmnieszenie poboru energii do poziomu przewidzianego w planie ograniczeń nie może znajdować usprawiedliwienia w szczególnym sposobie wykorzystywania przez powoda energii elektrycznej na potrzeby mrożenia dużych ilości mięsa, gdyż te argumenty powinny być podnoszone na etapie wprowadzania planów ograniczeń, szczególnie, że w odwołaniu powód nie wskazywał, aby pomiędzy ostatnim uaktualnionym planem ograniczeń a ograniczeniami wprowadzonymi w sierpniu 2015 r. zaszły jakiegokolwiek zmiany okoliczności faktycznych, uzasadniające zmianę wartości mocy bezpiecznej dla konkretnego punktu poboru energii, w którym powód przekroczył przewidziany w planie ograniczeń poziom poboru energii. Te kwestie odbiorca ma prawo podnosić jedynie na etapie zawierania umowy i ewentualnie tworzenia planów ograniczeń, gdyż stosownie do treści § 9 i 10 rozporządzenia RM z dnia 23 lipca 2007 r., moc bezpieczna, czyli maksymalne ograniczenia lub ustalone minimum niepowodujące zagrożeń i zakłóceń, jest określana właśnie w planach ograniczeń i jest pochodną mocy określonej w umowach sprzedaży i dystrybucji. Zbiorcze plany ograniczeń każdego z operatorów przedstawiane są (...) S.A., które dysponując tylko realną wiedzą jaki poziom ograniczenia mocy może zostać osiągnięty przy każdym ze stopni zasilania, może w sposób adekwatny do faktycznego poziomu produkcji energii, dostosować wprowadzane ograniczenia w poborze mocy (ustalić właściwy stopień zasilania adekwatny do stwierdzonych ograniczeń w produkcji energii). Jeśli by więc przyjąć, że bezpieczny poziom poboru mocy winien być każdorazowo oceniany dla każdego odbiorcy indywidualnie, już po wprowadzeniu tych ograniczeń oraz, że to na ten moment powinna być ustalana moc bezpieczna, tj. niepowodująca zagrożeń i zakłóceń, to de facto (...) nie mógłby w żadnym razie przewidzieć jaki stopień poboru mocy należy wprowadzić, gdyż nie mógłby z góry wiedzieć, przy którym stopniu ograniczeń osiągnie zmniejszenie poboru mocy i w jakim stopniu. Głównym zadaniem (...) S.A. jest właśnie bilansowanie systemu elektroenergetycznego, w tym równoważenie bieżącego zapotrzebowania na energię elektryczną z dostawami tej energii w krajowym systemie elektroenergetycznym. Stąd, w przypadku ograniczeń w dostawach energii (wynikających ze zmniejszonej produkcji energii) konieczne jest także wprowadzenie przez (...) S.A. ograniczeń w jej poborze (ograniczenie zużycia). To ograniczenie poboru powinno być każdorazowo dostosowane do poziomu faktycznych mocy wytwórczych i aby dokonać zbilansowania w takich sytuacjach, konieczne jest precyzyjne określenie do jakiego poziomu ograniczenia poboru mocy, może doprowadzić każdy z wprowadzonych stopni zasilania. Jeśli wystarczy więc ograniczenie, jakie jest przewidywane na poziomie 15 stopnia zasilania, to nie ma potrzeby wprowadzać skrajnego ograniczenia na poziomie 20 stopnia zasilania. Powyższe jednoznacznie wskazywało, że to na etapie tworzenia planów ograniczeń należy brać pod uwagę specyfikę działalności gospodarczej, czy też rodzaj produkcji do której wykorzystywana jest energia elektryczna przez odbiorcę i wówczas należy ustalać taki poziom mocy dla każdego ze stopni zasilania, aby adekwatnie do tej specyfiki określić minimum niepowodujące zagrożeń i zakłóceń, które zostanie uwzględnione w planie ograniczeń. (...) określając wprowadzane stopnie ograniczeń, odnosił się do z góry założonych w planach ograniczeń i możliwych według tych planów do osiągnięcia ograniczeń w poborze mocy, dla każdego ze stopni zasilania. Niedostosowanie się odbiorców do tych planów mogłoby doprowadzić do zagrożenia bezpieczeństwa systemu elektroenergetycznego.

Zdaniem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przyjęty przez Prezesa URE, zasadniczy sposób ustalania podstawowej wysokości kary pieniężnej, który odnosi się do wielkości przekroczenia poboru mocy przez przedsiębiorcę i najwyższej ceny 1 MWh energii elektrycznej na rynku bilansującym (odnotowanej 7 stycznia 2016 r.), której należałoby się spodziewać przy ograniczonej podaży energii elektrycznej w okresie 10-31 sierpnia 2015 r., tj. 1 500 zł, był właściwy. Przyjęcie tej ceny, jako najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej w podwojonej wysokości, z racji uznania, że kwota kary ma też stanowić sankcję dla przedsiębiorcy, a więc ostatecznie kwoty 3 000 zł, znajdowało uzasadnienie w fakcie, że tak ustalona wartość ma być jednak dla przedsiębiorcy sankcją i stanowić ma dla niego odczuwalną dolegliwość, ale także ze względu na konieczność prewencyjnego oddziaływania kary, która poniżej pewnego minimum nie jest traktowana w sposób wystarczająco odstraszający. Iloczyn wartości przekroczenia oraz podwojonej ceny po zaokrągleniu (6,743 MW x 3 000 zł) to kwota 20 229 zł. Mając natomiast na uwadze, że powód nie stosując się do wprowadzonych ograniczeń i dokonując przekroczenia maksymalnego poziomu poboru energii elektrycznej w sposób bezpośredni oddziaływał negatywnie na bezpieczeństwo energetyczne kraju, Sąd I instancji nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących, które mogłyby wpłynąć na obniżenie kary pieniężnej. Sąd Okręgowy nie zgodził się z powodem, że kara została ustalona w nadmiernej wysokości. Jak wynikało z przedstawionego przez powoda sprawozdania finansowego, w 2015 r. Spółka osiągnęła przychód netto w wysokości 114 555 994,41 zł. Kara

w wysokości 20 229 zł nie przekracza zatem możliwości płatniczych powoda i mieści się w granicach określonych w art. 56 ust. 3 pr. en. Kara w niższej wysokości nie stanowiłaby odczuwalnej dolegliwości dla powoda i przez to nie spełniłaby swojej funkcji wychowawczej.

Mając powyższe na względzie, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie powoda na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. jako bezzasadne. O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód, zaskarżając go w całości. Orzeczeniu zarzucił:

1/ naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. poprzez błędną wykładnię i nałożenie kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en., pomimo że w przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek uzasadniających zastosowanie tego przepisu, ponieważ sankcja określona tym przepisem nie może zostać zastosowana w przypadku naruszenia ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en.,

2/ naruszenie zakazu stosowania rozszerzającej wykładni przepisów ustanawiających kary administracyjne i nałożenie kary pomimo braku wyraźnej regulacji prawnej mogącej stanowić podstawę nałożenia kary za naruszenie ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en.,

3/ naruszenie art. 56 ust. 6a pr. en. poprzez jego wadliwą interpretację i zastosowanie, tj. nieodstąpienie od wymierzenia kary, mimo że okoliczności sprawy uzasadniały takie odstąpienie, jak również przyjęcie błędnego założenia, że szkodliwość czynu nie powinna być oceniana poprzez pryzmat hipotetycznej i teoretycznej szkodliwości (ze względu na sam charakter czynu), a nie faktycznej szkodliwości,

4/ naruszenie art. 56 ust. 6 pr. en. poprzez nałożenie kary w nadmiernej wysokości.

Wskazując na powyższe zarzuty strona powodowa wniosła o:

- zmianę wyroku w całości poprzez: a) uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przeciwko powodowej spółce, b) ewentualnie - na wypadek nieuwzględnienia wniosku z pkt a - uchylenie pkt 2 zaskarżonej decyzji, względnie o jego zmianę poprzez odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, c) ewentualnie - na wypadek nieuwzględnienia wniosków z pkt a oraz pkt b - zmianę pkt 2 zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie wysokości kary pieniężnej o 50%;

- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania przed Sądem I oraz II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację z dnia 17 września 2019 r. pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne, czyniąc podstawą faktyczną rozstrzygnięcia. Opierały się one na materiale dowodowym w postaci dokumentów, które zgromadzone zostały w toku postępowania administracyjnego wszczętego przez Prezesa URE w sprawie wymierzenia spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. kary pieniężnej w związku z powzięciem podejrzenia naruszenia przez odbiorcę obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Ustalenia te nie były sporne i stanowiły także podstawę dla rozważań materialnoprawnych Sądu Apelacyjnego. Tym niemniej, co do pewnych okoliczności wymagały one uzupełnienia, co wskazane zostanie w toku dalszego wywodu. Te dodatkowe ustalenia także opierały się na dokumentach zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, a które nie były w żadnym zakresie kwestionowane przez strony i także Sąd nie znalazł podstaw, aby zakwestionować ich wiarygodność i moc dowodową.

W przedmiotowej sprawie zaskarżoną decyzją Prezes URE stwierdził, że powód w dniach 10-11 sierpnia 2015 r. (wskazanie w decyzji (...) r. ma charakter oczywistej omyłki) naruszył obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 pr. en., w związku z czym podlegał karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en.

Apelacja powoda zmierzała przede wszystkim do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wykładni przepisów ustawy Prawo energetyczne - art. 11c ust. 2 pkt 2, art. 11d ust. 3, art. 56 ust. 1 pkt 3a. Zdaniem Spółki, Sąd I instancji błędnie uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodziły podstawy do zastosowania art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en., podczas gdy brak było przesłanek uzasadniających zastosowanie tego przepisu, ponieważ sankcja w nim określona nie może zostać zastosowana w przypadku naruszenia ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. Apelujący zarzucił również naruszenie zakazu stosowania wykładni rozszerzającej przepisów ustanawiających kary administracyjne.

Przed bezpośrednim odniesieniem się do samych zarzutów przedstawionych w apelacji poczynić należało kilka ogólnych uwag na temat podstawowych pojęć funkcjonujących na gruncie ustawy Prawo energetyczne, a które będą miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć jednocześnie należy, że zostały one ograniczone do energii elektrycznej, ta bowiem ma znaczenie w rozważanym przypadku.

Ustawa Prawo energetyczne rozróżnia przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej. Zgodnie z treścią art. 3 pkt 4 przesyłanie energii elektrycznej to jej transport sieciami przesyłowymi w celu dostarczenia do sieci dystrybucyjnych lub odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci przesyłowych, z wyłączeniem sprzedaży energii. Dystrybucja to transport energii elektrycznej sieciami dystrybucyjnymi w celu dostarczenia odbiorcom, z wyłączeniem sprzedaży energii. Zarówno przesyłanie, jak i dystrybucja, pomimo, że są rozdzielными pojęciami, odnoszą się do dostarczania energii elektrycznej. Ustawa Prawo energetyczne definiuje także sieci przesyłowe (art. 3 pkt 11a) i sieci dystrybucyjne (art. 3 pkt 11b), jak również operatora systemu przesyłowego (art. 3 pkt 24) i operatora systemu dystrybucyjnego (art. 3 pkt 25). Operatorem systemu przesyłowego jest przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem paliw gazowych lub energii elektrycznej, odpowiedzialne za ruch sieciowy w systemie przesyłowym gazowym albo systemie przesyłowym elektroenergetycznym, bieżące i długookresowe bezpieczeństwo funkcjonowania tego systemu, eksploatację, konserwację, remonty oraz niezbędną rozbudowę sieci przesyłowej, w tym połączeń z innymi systemami gazowymi albo innymi systemami elektroenergetycznymi. Operator systemu dystrybucyjnego to przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się dystrybucją paliw gazowych lub energii elektrycznej, odpowiedzialne za ruch sieciowy w systemie dystrybucyjnym gazowym lub systemie dystrybucyjnym elektroenergetycznym, bieżące i długookresowe bezpieczeństwo funkcjonowania tego systemu, eksploatację, konserwację, remonty oraz niezbędną rozbudowę sieci dystrybucyjnej, w tym połączeń z innymi systemami gazowymi albo innymi systemami elektroenergetycznymi. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyznacza się jednego operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego albo jednego operatora systemu połączonego elektroenergetycznego (art. 9h ust. 2 pr. en.). Na operatora systemu przesyłowego wyznaczone zostały (...) S.A.

Obrót jest działalnością gospodarczą polegającą na handlu hurtowym albo detalicznym energią (art. 3 pkt 6 pr. en.). Sprzedaż to z kolei bezpośrednia sprzedaż energii przez podmiot zajmujący się jej wytwarzaniem lub odsprzedaż energii przez podmiot zajmujący się jej obrotem (art. 3 pkt 6a pr. en.). Odbiorcą jest każdy, kto otrzymuje lub pobiera energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym (art. 3 pkt 13 pr. en.). Odbiorcą końcowym jest odbiorca dokonujący zakupu energii na własny użytek; do własnego użytku nie zalicza się energii elektrycznej zakupionej w celu jej zużycia na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej (art. 3 pkt 13a pr. en.).

Wyodrębnienie operatorów systemów sieciowych ma swoje źródło w prawie wspólnotowym, które zmierza do zapewnienia warunków dla powstania konkurencyjnego europejskiego rynku energii elektrycznej i gazu. Nie wdając się w szczegółowe rozważania na ten temat zauważyć należy, że ustawa przewiduje rozdzielenie usługi polegającej na przesyłaniu i dystrybucji energii elektrycznej od jej sprzedaży (obrotu), a nadto nakłada na operatorów systemu obowiązek zapewnienia wszystkim odbiorcom oraz przedsiębiorstwom zajmującym się sprzedażą energii, na zasadzie

równoprawnego traktowania, świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii, na zasadach i w zakresie określonym w ustawie Prawo energetyczne. Świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii odbywa się na podstawie umowy o świadczenie tych usług (art. 4 ust. 2 pr. en.).

Jak wynika z powyższej przedstawionych definicji operator systemu przesyłowego (...) i operator systemu dystrybucyjnego (...) są odpowiedzialni za działanie systemów sieciowych, tu: elektroenergetycznego, który stanowi element infrastruktury krytycznej, o której mowa jest w ustawie z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (t. jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 1856). Przejawem tej odpowiedzialności są m.in. regulacje zawarte w art. 11, art. 11c i art. 11d pr. en., które przewidują szereg uprawnień operatorskich służących zapewnieniu szeroko rozumianego bezpieczeństwa energetycznego, do których należy m.in. wprowadzanie ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej.

Zgodnie z treścią art. 11 ust. 1 pkt 2 pr. en., w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Ograniczenia te precyzuje art. 11 ust. 3 pr. en. i mogą one polegać na ograniczeniu maksymalnego poboru mocy elektrycznej lub dobowego poboru energii elektrycznej. Co do zasady uprawniona do wprowadzenia ograniczeń jest Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia (art. 11 ust. 7 pr. en.). Szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń na tej podstawie określa rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 11 ust. 6 pr. en. Na tej podstawie wydane zostało rozporządzenie z dnia 23 lipca 2007 r. Jednakże wyjątkowo, w przypadku powstania zagrożenia dostaw energii elektrycznej (zdefiniowane w art. 3 pkt 16d pr. en.) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7 pr. en. (tj. rozporządzenia Rady Ministrów), lecz nie dłużej niż na okres 72 godz., (...) może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej.

Jak wynikało ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, (...) S.A., tj. operator systemu przesyłowego, w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m.in. wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu art. 3 pkt 16d pr. en., wprowadzając na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r. ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Jednocześnie, na podstawie art. 11c ust. 3 pr. en., (...) zawiadomił Ministra Gospodarki i Prezesa URE o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosił Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 pr. en. Rada Ministrów pozytywnie rozpatrzyła wniosek Ministra Gospodarki i wydała w dniu 11 sierpnia 2015 r. rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136. Wprowadziło ono ograniczenia w okresie od 11 sierpnia 2015 r. godz. 24:00 do 31 sierpnia 2015 r. godz. 24:00.

Energię elektryczną dostarczają (transportują) odbiorcom operatorzy systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego w ramach świadczonej na podstawie stosownej umowy usługi przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej. Jeżeli zatem (...) wprowadza czasowo ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na podstawie uprawnienia wynikającego z art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en., to oznacza to, że wprowadza jednocześnie ograniczenia w zakresie świadczonych usług przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej. Do ograniczeń zobowiązane są stosować się strony umów przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej, a zatem także odbiorca, którym jest, jak już wskazywano na to powyżej, każdy, kto otrzymuje lub pobiera energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym.

Wielkości określające poziomy wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej poprzez ograniczenie poboru mocy ujęte są w planach wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej według zasad wynikających z rozporządzenia RM z dnia 23 lipca 2007 r. Stosownie do § 10 rozporządzenia, dopuszczalne maksymalne ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, ujęte w planach ograniczeń, które operatorzy są zobowiązani sporządzać zgodnie z § 8 rozporządzenia i które uwzględnia się w umowach, o

których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 pr. en. (tj. w umowie sprzedaży, umowie o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii, umowie kompleksowej). Plany ograniczeń dla energii elektrycznej określają wielkości maksymalnego poboru energii dla poszczególnych odbiorców i stopni zasilania. Plany te podlegają corocznej aktualizacji w terminie do 31 sierpnia. Plany ograniczeń i ich aktualizacje podlegają uzgodnieniu z: 1) Prezesem URE - jeżeli są opracowywane przez operatorów systemu przesyłowego elektroenergetycznego, 2) właściwym operatorem systemu przesyłowego elektroenergetycznego - jeżeli są opracowywane przez operatorów systemów dystrybucyjnych elektroenergetycznych lub operatorów elektroenergetycznych systemów połączonych. Zgodnie z § 5 rozporządzenia, ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej dotyczą odbiorców energii elektrycznej, dla których wielkość mocy umownej określonej w umowach, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, ustalona została powyżej 300 kW.n

Powodowa spółka ma zawartą 30 grudnia 2011 r. umowę kompleksową sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usługi dystrybucji dla odbiorców z grupy taryfowej A, B i (...) nr (...) z (...) S.A. z siedzibą w R., o treści uwzględniającej Porozumienie nr 1 z dnia 10 grudnia 2014 r. (k. 12-24 akt postępowania administracyjnego). Moc umowna określona została na 850 kW, zatem do powoda znajdowały zastosowanie ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikające z rozporządzenia RM z dnia 23 lipca 2007 r. W § 4 ust. 1 załącznika A do umowy wskazano, że (...) jest uprawniony do określania dopuszczalnego poboru mocy przez odbiorcę w poszczególnych stopniach zasilania i zobowiązuje się informować o tym odbiorcę na piśmie zgodnie z aktami wykonawczymi do ustawy Prawo energetyczne. Odbiorca (tj. powód) zobowiązał się dostosować do ograniczeń wprowadzonych zgodnie z aktami wykonawczymi do ustawy Prawo energetyczne (§ 4 ust. 2 załącznika A do umowy). Maksymalne ograniczenia poboru mocy, ujęte w planach wprowadzania ograniczeń, mogą być wprowadzone do wysokości mocy bezpiecznej (§ 4 ust. 4 załącznika A do umowy). Moc ta, stosownie do § 1 ust. 1 załącznika A do umowy, wynosiła 50 kW.

(...) S.A. z siedzibą w L., jako (...), powiadomiła powoda o planie ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej obowiązującym w okresie od 1 września 2014 r. do 31 sierpnia 2015 r. pismem z 15 października 2014 r., L.dz. (...). Plan ten określał dopuszczalny pobór mocy elektrycznej wg stopni zasilania w MW i był oparty na umownych zapisach dotyczących mocy umownej i mocy bezpiecznej, które wynosiły: moc umowna: 0,850 MW, moc bezpieczna: 0,050 MW (k. 32-34, 38-41 akt postępowania administracyjnego).

Powyższy plan znajdował zastosowanie do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzanych zarówno przez Radę Ministrów w drodze stosownego rozporządzenia, jak również w drodze decyzji (...) komunikowanej w sposób wskazany w § 12 rozporządzenia RM z dnia 23 lipca 2007 r. Decyzja (...) o wprowadzeniu ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wydana w oparciu o art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. przekładała się zatem bezpośrednio na relacje pomiędzy odbiorcą, tj. powodową spółką, a (...), zobowiązywała bowiem odbiorcę do ograniczenia poboru energii elektrycznej zgodnie z planem ograniczeń, który obowiązywał w okresie od 1 września 2014 r. do 31 sierpnia 2015 r.

Zgodnie z treścią art. 11d ust. 3 pr. en., w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Przepis ten odczytywany powinien być łącznie z art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. Jak już na to wskazywano ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej przekładają się na ograniczenia w świadczeniu usług przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, są to bowiem usługi związane z transportem energii elektrycznej za pośrednictwem systemów sieciowych, innymi słowy z jej dostarczaniem. Nie bez przyczyny w art. 11d ust. 3 pr. en. jest mowa o operatorach systemu elektroenergetycznego, co jest pojęciem szerszym, obejmującym nie tylko (...), ale i (...). Obaj operatorzy mogą świadczyć usługi na rzecz odbiorców i stosować przewidziane prawem ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym dla usunięcia zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. W konsekwencji powód nie stosując się do decyzji (...) wydanej na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en. nie zastosował się do ograniczeń wynikających z art. 11d ust. 3 pr. en., nie ograniczył bowiem poboru energii elektrycznej, do czego był zobowiązany na podstawie umowy dystrybucyjnej (tu: umowy kompleksowej).

Potwierdzeniem prawidłowości powyższej wykładni jest treść art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en., z którego wyraźnie wynika, że także art. 11d ust. 3 pr. en. wprowadza ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii. W niniejszej sprawie, co nie było sporne, Spółka nie dostosowała się do tych ograniczeń, trafnie zatem wskazano w zaskarżonej decyzji, że doszło do naruszenia obowiązku wynikającego z art. 11d ust. 3 pr. en.

Podsumowując powyższą część rozważań stwierdzić należało, że niedostosowanie się przez odbiorcę do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych przez (...) na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 pr. en., stanowiło jednocześnie o naruszeniu ograniczeń wynikających z art. 11d ust. 3 pr. en. Nie można było zatem zgodzić się z odmiennym stanowiskiem apelującego. Przedstawiona powyżej wykładnia nie miała przy tym charakteru rozszerzającego i nie prowadziła do przyjęcia szerszej odpowiedzialności powoda niż wynikająca z treści art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en. Jej przeprowadzenie wymagało jedynie odwołania się do znaczenia pojęć występujących w ustawie Prawo energetyczne i które ta ustawa precyzyjnie definiuje. Wykładnia ta jest też niewątpliwie zgodna z ogólnymi założeniami ustawy, z których jednym z istotniejszych jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego oraz bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej (art. 1 ust. 2 pr. en.). Brak sankcji za niestosowanie się przez odbiorców do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej mógłby uniemożliwić osiągnięcie tych celów.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Prezesa URE, iż przywoływane przepisy mają zapewnić operatorom systemów sieciowych narzędzia umożliwiające skuteczne zarządzanie instalacjami i sieciami elektroenergetycznymi także w sytuacjach wyjątkowych (art. 11c ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 11d ust. 1 pr. en.). W sytuacji wystąpienia zagrożenia mają natomiast być wdrażane ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w taki sposób, aby nie doszło do dysfunkcji całego systemu zaopatrzenia sieciowego (art. 11c ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 11d ust. 3 pr. en.). Założeniem reagowania kryzysowego, w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, jest pełna współpraca użytkowników systemu z operatorem systemu przesyłowego i realizującymi jego polecenia operatorami systemów dystrybucyjnych (art. 9j ust. 3 w zw. z art. 11c ust. 2 pkt 1 i art. 11d ust. 2 pr. en.) oraz wykonywanie ich poleceń dyspozytorskich. Polecenia operatora systemu przesyłowego mają wówczas nadrzędny charakter wobec poleceń operatorów systemu dystrybucyjnego.

W świetle powyższego stwierdzić należało, że nie zasługiwały na podzielenie zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przepisów art. 11c ust. 2 pkt 2, art. 11d ust. 3, art. 56 ust. 1 pkt 3a pr. en., w tym zarzut dokonania ich rozszerzającej wykładni.

Nieuzasadniony był również zarzut naruszenia art. 56 ust. 6a pr. en. poprzez niewłaściwą ocenę przesłanki stopnia szkodliwości czynu. W pierwszym rzędzie należało podkreślić, że kwestia oceny szkodliwości czynu powodowej spółki była przedmiotem obszernej i dokładnej analizy Sądu Okręgowego, którego stanowisko Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne.

O stopniu szkodliwości decyduje sam charakter czynu i jego znaczenie z perspektywy zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, a w konsekwencji bezpieczeństwa energetycznego kraju, które ma istotne znaczenie dla ogólnego bezpieczeństwa państwa. Dlatego też konieczna jest eliminacja zagrożeń dla bezpieczeństwa dostaw energii, w szczególności po ogłoszeniu 20 stopnia ograniczenia zasilania, tj. w czasie, gdy system elektroenergetyczny nie dysponuje zapasem mocy. W tej krytycznej dla bezpieczeństwa energetycznego sytuacji, każde, nawet niewielkie, przekroczenie dopuszczalnego poboru niesie ze sobą znaczny stopień szkodliwości, ponieważ bezpośrednio zagraża sprawności obciążonego krajowego systemu elektroenergetycznego. Z tego powodu należało przyjąć, że stopień szkodliwości czynu powoda nie mógł zostać uznany za znikomy, co przesądzało o braku możliwości zastosowania w stosunku do niego dobrodziejstwa odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej stosownie do art. 56 ust. 6a pr. en. Podkreślić należy, że zagrożenie dla bezpieczeństwa funkcjonowania Krajowego Systemu Elektroenergetycznego wynikało z samego faktu niedostosowania się przez powoda do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii elektrycznej. Nawet bowiem nieznaczne przekroczenie dopuszczalnego poboru energii przez odbiorcę może mieć wpływ na bezpieczeństwo całego systemu. Celem wprowadzanych ograniczeń jest zbilansowanie mocy w sieci elektroenergetycznej kraju. Każde przekroczenie poboru mocy skierowane jest zatem przeciwko celowi

wprowadzonego ograniczenia, a tym samym godzi w bezpieczeństwo energetyczne. Niebezpieczeństwo nie wynika z wielkości przekroczenia dopuszczalnego poboru energii przez pojedynczego odbiorcę, ale z tego, że suma takich zachowań może stanowić realne zagrożenie dla bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. Niedostosowanie się do ograniczeń w poborze skutkuje niewykonaniem przez odbiorcę ograniczeń w dostarczaniu energii elektrycznej, pobieranej przez niego z sieci w ilości większej niż wynikająca z obowiązującego planu ograniczeń. Odbiorca wymusza tym samym swoim działaniem nieplanowaną przez operatora dodatkową pracę sieci elektroenergetycznej i to w sytuacji wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa dla systemu sieciowego w zakresie dostaw energii elektrycznej. Postawa samego odbiorcy ma przy tym znaczenie kluczowe, bowiem wprowadzenie ograniczeń nie polega na fizycznym odcinaniu odbiorców od sieci, ale właśnie dobrowolnym dostosowywaniu się przez nich do ustalonych wcześniej planów ograniczeń. Z kolei sama wartość przekroczenia uwzględniana jest przez Prezesa URE przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. Taka też sytuacja miała miejsce w niniejszym przypadku.

W świetle powyższego, nie można było zgodzić się z apelującym, że rozważając kwestię szkodliwości czynu odwołano się do jego „hipotetycznej” szkodliwości. Dokonano obiektywnej oceny postępowania samego powoda, jednakże z uwzględnieniem celu, któremu służy wprowadzenie ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, a który to cel został zagrożony poprzez niedostosowanie się powodowej spółki do tych ograniczeń.

Nie zasługiwał także na podzielenie zarzut naruszenia art. 56 ust. 6 pr. en. poprzez nałożenie kary w nadmiernej wysokości. Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd Okręgowy, nie kwestionuje wartości mnożnika ustalonego przez Prezesa URE w oparciu o poziom najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej za 1 MW energii elektrycznej na rynku bilansującym (1500 zł), podwojonego z tytułu sankcji. Ustalona kwota kary pieniężnej mieści się w limicie wskazanym art. 56 ust. 3 pr. en., zgodnie z którym wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15% przychodu odbiorcy (rozumianego jako przychody netto ze sprzedaży i zrównane z nimi pozostałe przychody operacyjne oraz przychody finansowe) osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a także jest adekwatna do możliwości finansowych strony powodowej. Tak ustalona kara spełnia też związane z jej wymierzeniem funkcje, co nie zostało w żaden sposób skutecznie zakwestionowane w apelacji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego, mając na względzie zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.), przy uwzględnieniu, iż w postępowaniu odwoławczym pozwanego reprezentował inny radca prawny niż w pierwszej instancji.

Jolanta de Heij-Kaplińska Maciej Dobrzyński Marcin Kołakowski